

[Aksel Møller.]

i fuldt mål er tilstede. Jeg mener også, at risikoen på et givet tidspunkt har strejft regeringens opmærksomhed. Jeg vil gerne sige, at jeg tror i og for sig, den er der endnu, denne opfattelse af risikoen på linie med min. Den højtærede statsminister synes i alt fald at have været fuldstændig opmærksom på det, da han i åbningstalen sagde — det står sp. 7—8 i folketingstidenden, og jeg beder atter om tilladelse til et citat —:

„Det er regeringens opfattelse, at der af hensyn til erhvervslivets produktion og investeringer og til sikring af et højt beskæftigelsesniveau bør tilstræbes en så lav rente, som er gennemførlig, uden at der fremkaldes inflatoriske tendenser.“

Ja, er det stadigvæk retningslinien, ser jeg ingen begrundelse for, at den højtærede finansminister skulle skænke tanken om kreditpolitikken en så fremtrædende plads i sin replik, som han gjorde, især da åbningstalen med en tilføjelse på samme sted siger:

„Samme synspunkt må lægges til grund for statens finanspolitik.“

Der bliver naturligvis let noget fremmed over den diskussion, der er ført imellem os, fordi den i så høj grad beskæftiger sig med forsøget på ligesom at spå om den økonomiske udvikling, som en ændring af konjunkturerne i Amerika kan stille os overfor. Og jeg forstår på den højtærede finansminister, at det i og for sig særlig har været den udsigt, han har ønsket at beskæftige sig med i sin replik, altså tanken om en depression eller — måske endnu stærkere — en deflation, fremkaldt af et større prisfald.

Jeg skal naturligvis ikke afvise, at vi både kan komme ud for depression og deflation. Den nedgang i den amerikanske konjunktur, som man sidst har konstateret, kan jo udmærket vel udløse mere varige tendenser, og kommer de, kan de naturligvis ikke undgå at komme til at berøre os. Derfor vil vi da heller ikke afvise, at sådanne ulykker — om de indtrådte — ville kræve en anden politik end den hidtil førte. Det er muligt, at ulykken kan blive af en sådan karakter, at vi både skal have rentenedsættelse og underskud på statsregnskabet for at afbøde slaget imod den danske befolkning. Men jeg tror på, at

denne risiko i øjeblikket er mindre aktuel end den risiko, jeg nys nævnte, nemlig den, at der er den største fare for, at vi selv kommer til at fremkalde forbrugsstigninger, som forøger importen, og omkostningsstigninger, som gør, at vor eksport allerede derved lider nederlag i konkurrencen. I alt fald synes jeg, at alt taler imod, at en udefra kommende nedadgående konjunktur kan få virkninger for statsfinanserne i det finansår, vi diskuterer: finansåret 1954—55 — eller i alt fald den største del af det.

Vi skal efter vor opfattelse ruste os til at kunne imødegå en depression, og det gør man, såvidt jeg kan se, ved at lade være med nu at svække vor modstandskraft.

Den højtærede finansminister beskæftigede sig med en del af de udgiftsposter, som i særlig grad påvirker finanslovsforslaget. Han beskæftigede sig bl. a. med forsvarsudgifterne, og jeg synes, han gjorde det på en højt mærkværdig måde. Han mente for det første, at udgifterne på dette område måtte afhænge af, hvorvidt en storpolitisk afspænding blev en realitet; og senere i sin tale sagde han, at regeringen ikke ønsker at anvende een krone mere til militære formål end nødvendigt på baggrund af vort medlemskab af NATO. Jeg kan ikke tænke mig, at denne tale er holdt til ære for andre i dette høje ting end det radikale venstre; den er næppe holdt for at gavne den sag, som vi i så høj grad er engageret i fra det øjeblik, vi gik ind i Atlantpagten.

Jeg ville sætte pris på, at den højtærede finansminister havde anlagt et andet syn på forsvarsudgifterne, at han f. eks. som sit udgangspunkt havde gjort den reverens for solidariteten, at vi her i landet jo var medlem af en verdensomspændende eller i alt fald halvklodeomspændende pagt, som har til hensigt at sikre vor frihed og vor selvstændighed, og hvis middelertil er opbygning af et fælles forsvar, for hvilket der er sat ganske bestemte mål, og at vi, hvis vi skulle sikre os freden gennem styrke, uanfægtet af de politiske svingninger, som lederskifte andetsteds i verden kunne afstedkomme, måtte bestræbe os for at nå dette mål, og først når vi havde nået dette mål, når vi havde set dets virkninger gen-